

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Da Livsforfikrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871 blev oprettet ved Lov af 18de Juni 1870, blev Lønningsforholdene m. m. for Anstalten fastslaaede ved Finansloven for Finansaaret 1871—72 § 24. I de ældre Anstalter vare Forholdene ordnede som i Centraladministrationen med fast Lønning, Alderstillæg og Pension. I 1871 blev de faste Lønninger nedsatte, og til Gengæld blev det saakaldte Tantieme-System indført; Anstaltens Personale fik Andel i Driftsoverskuddet efter visse nærmere fastsatte Regler. Man gik ud fra, at en saadan Ordning vilde anspore Personalet til forøget og bedre Arbejde. Denne Tantieme skulde derhos give Æquivalent for Afsvævet af Pensionsretten, som blev ophævet, ligesom den ogsaa har medført, at Personalet ikke har opnaaet Alderstillæg. Efter at Pensionsretten var ophævet, blev Personalets Forsørgelsespligt ordnet regulativmæssig, saaledes som det var sket med Statens Bestillingmænd i Almindelighed, nemlig ved Regulativ af 13de Juli 1871.

I alle de Aar, der ere forløbne siden 1871, er der med Hensyn til de faste Lønninger udenfor Assistentklassen kun sket den Forandring, at der i 1895 blev tilstaaet et personligt Tillæg paa 400 Kr. aarlig til Anstaltens mangeaarige Kassere, og trods den enorme Udvikling, Anstalten har haft siden 1871, er der derhos kun sket en Forøgelse af Embedsmændenes Klasse, idet der i Aaret 1892 blev oprettet et nyt Kontorchefembede; thi da Kassekontrølorembedet i 1887 blev udfiklet fra Bogholderiet og omdannet til et særligt Embede, bortfaldt en af Fuldmægtigpladserne. Kassekontrøloreren var indtil 1897 kun lønnet som Fuldmægtig; først da bevilgedes et Tillæg til Lønnen, saaledes at Stillingen, som i andre Institutioner, kom til at staa midt imellem Kontorcheferne og Fuldmægtigene.

Hvad Tantiemen angaar, var Forholdet i 1871 fastslaaet saaledes, at af Driftsoverskuddet skulde $\frac{3}{4}$ (eller mindst 16,000 Rdl.) med Fradrag af de fra de gamle Anstalter resterende Pensioner henlægges til Driftsfonden, medens $\frac{1}{4}$ (eller hvad Beløbet oversteg 16,000 Rdl.) skulde fordeles saaledes:

- 1) Til Forretningsføreren..... 10 pCt.
- 2) Til de 4 andre Direktører, Kontorchefen, Bogholderen, Kassere og Beregneren til lige Deling 40 —
- 3) Til Fuldmægtigene til lige Deling 20 —
- 4) Til Assistenterne til lige Deling 30 —

Da der var 4 Fuldmægtige, ses det, at hver af disse fik samme Tantieme som en til 2den Klasse henhørende Embedsmand. Disse Bestemmelser bleve uforandrede til 1879, da der indførtes den Ordning, at Tantiemen skulde beregnes til $\frac{1}{6}$ i Stedet for $\frac{1}{4}$ af Driftsoverskuddet, men dog saaledes, at foruden Pensionerne ogsaa Lægehonorarer og Agentprovisioner først skulde posteres, efter at Tantiemen var beregnet. I øvrigt skete Fordelingen paa samme Maade som for 1871. Paa Finansloven for 1883—84 blev Andelen igen sat til $\frac{1}{4}$ af Overskuddet, uden at der i øvrigt foregik nogen Forandring med den i 1879 fastsatte Bestemmelse om Tantiemens Beregning. Man havde været nødsaget til at forøge Assistenternes Antal betydelig og havde derfor ogsaa foreslaaet en Forandring af Fordelingsprincippet, saaledes at Virkningen af den store Tilgang paa en enkelt Gruppe af Funktionærer skulde fordeles mere ligelig paa hele det tantiemeberettigede Personale. Fordelingen skete efter Forholdstal paa følgende Maade:

For Forretningsføreren 16, for de øvrige Bestyrelsesmedlemmer, Kontorchefen, Beregneren, Bogholderen, Kassere og Fuldmægtigene hver 8, for 2 Assisterter hver 8, for 8 hver 5 og for de 6 yngste Assisterter hver 4.

Det ses heraf, at 2 Assisterter fik samme Tantieme som Fuldmægtigene, og da den højeste Lønning for Assisterterne var den samme som for Fuldmægtigene, 1600 Kr. aarlig, bleve de vedkommende Assisterter pekuniært stillede lige med Fuldmægtige, dog saaledes, at de ikke fik det ordinære Dyrtidstillæg.

Fra den Tid og indtil nu ere Tantiemereglerne forblevne uforandrede. Kun er der i de senere Aar givet Anstaltens Bestyrelse Bemyndigelse til at give ny ansatte